

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 23

6. června 2021

Cena: 10 Kč

Předvolební rozhovor s kandidáty na patriarchu CČSH

1) Nedávno jsme oslavili Letnice, a tak se naskytá otázka: V preambuli Ústavy Církve československé husitské čteme o snaze naplnit současný život Duchem Kristovým.

Jaké jsou Vaše představy naplňování toho krásného, byť obtížného úkolu, který si církev vytyčila? Co pro to udělat dnes - třeba z pozice patriarchy církve?

2) Přikládáte význam mediálnímu obrazu církve, do jaké míry je tento obraz v dnešním světě potřeba utvářet, kultivovat? Do jaké míry viditelná má být v mediálním světě osobnost patriarchy?

3) Potom, co jsme prožili v posledních měsících, zdá se být významné působení církve v sociální oblasti. Co považujete za vhodnou strategii v těchto aktuálních podmínkách?

4) Jak prožíváte období pandemie? Máte pocit, že smýšlení lidí ovlivnily prožité zkušenosti? Může pandemie ovlivnit i budoucí směřování církve?

5) Vzhledem k demografickému vývoji v církvi je nasnadě otázka, jak do společenství církve přivést mladé lidi. Jaká je vaše vize?

6) Co je naší největší výzvou v tolik diskutované oblasti ekologie? Jak by se naše církev konkrétně měla jako celek k tomuto tématu postavit?

7) Církevní sněm k volbě patriarchy se blíží, jak se cítíte?

Nést Kristovo evangelium k lidem v každé době

Rozhovor s Tomášem Buttou

1) S výrazem „duch Kristův“ či „duch Ježíšův“ se setkáváme u řady starších i novějších křesťanských spisovatelů. Například teolog Hans Küng ve své knize s názvem „V co věřím“ napsal: „Křesťanský život je život v Kristově duchu. A život v Kristově duchu, to je život podle Kristova vzoru.“ Přesto právě v naší Církvi československé husitské je „Duch Kristův“ nejvyšší normou života společenství a má být „vnášen“ i do společnosti. Tato norma má být však nejprve autoritou uvnitř církve, aby ji neurčovali a neovládali jiní „duchové“, ale živý a vzkříšený Ježíš Kristus, jehož slovu a dílu spásy umožňuje

porozumět Duch svatý (J 14,26). Církev československá husitská se od svého počátku nechápala jako uzavřená vůči světu a společnosti, ale své poslání usilovala naplňovat ve společnosti a národě. Duch Kristův však není něčím, co bychom vlastnili a čím bychom mohli disponovat, co bychom mohli druhým předávat jako ideu, zaručeně správný názor, ale je to norma, která je nad námi a která určuje a poměřuje naše smýšlení, způsob řeči i jednání. Duch svatý, v němž je nám přítomný Ježíš, osobně, nepředemtně, se zakouší a prožívá jako realita víry. Proto vnášení Ducha Kristova do společnosti nemůže být spojeno s hlučnou propagandou a přesvědčováním z pozice držitelů pravdy, ale neokázalým osobním svědectvím nás konkrétních křesťanů, kteří v srdci mají Krista a žijí z jeho Ducha.

2) Život církve se žije v rovině osobních vztahů, zakoušených v jejich bezprostřednosti a vzájemné blízkosti v určitém čase a místě. Tato bezprostřednost osobních vztahů a vzájemných kontaktů umožňuje více přímé poznání, oproti nepřímému, zprostředkovanému poznání z médií. Média však hrají ve společnosti i v životě velkou roli a podstatným způsobem ovlivňují veřejné mínění. Rozhodování se podle obrazu médií o někom či o něčem může být

Pokračování na str. 3

Duch vane, kam chce

Rozhovor s Lukášem Bujnou

1) Především je nutné ptát se, jakými cestami se ubírá život, na ty cesty vstoupit jako „chodec“ a nespokojit se s rolí „díváka na tribuně“, odkud pozoruje současné dění, ale nerozumí mu, neboť není jeho účastníkem, natož spoluvůdcem. Naplnit život Duchem znamená, že se rozhodneme jej skutečně žít, ponořit se do něj i s rizikem, že občas nebudeme vědět, kudy kam. Dovolíme Duchu, aby zpochybnil naše staré jistoty a daroval nám odvahu k bytostnému tážání a dialogu, v němž se nasloucháním druhému promění naše pohledy na svět. Nebudeme už svět soudit, ale soucítit s ním, neboť si povšimneme, jak je život křehký a mnohde vykořeněný. Křehkost a vykořeněnost života musíme spoluprožít a spolunést, jinak nelze hovořit o křesťanské solidaritě. Velmi mě oslovují slova Ježíše: „Duch vane, kam chce, jeho hlas slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha“ (Jan 3,8). Patriarcha

by neměl nabízet hotové odpovědi, ale klást otázky, které vycházejí z Ježíšova „nevíš odkud a kam“ a vedou k vyznání „vím, komu jsem uvěřil“.

2) Spíše než utvářet mediální obraz je důležité utvářet realitu, ve které žijeme. Utvářet ji tak, aby v ní bylo k žití – radostnému, vděčnému a důvěřujícímu, že smysl má i to, co je v každodenní realitě smutné a bolestné. Veřejný či mediální obraz církve by měl zrcadlit její ukotvení v realitě utvářené evangelium, a právě k tomu patriarcha může významně přispívat – když svým veřejným působením poukazuje na realitu, ke které v naději víry směřujeme a které umožňujeme, aby se už tady a teď mezi námi uskutečňovala v konkrétních činech lásky a dobré vůle. Ježíš tuto realitu, v níž jsme doma, nazývá „Božím královstvím“. Nebude také od věci zamyslet se, jaký mediální

Pokračování na str. 3

Jürgen Moltmann a teologie naděje

Regensburský profesor Hans Schwarz ve své studii o současných trendech evangelické teologie (2004) zařadil mezi „giganty“ protestantské teologie 20. století šest osobností: Paula Tillicha, Karla Bartha, Emila Brunnera, Rudolfa Bultmanna, Wolfharta Pannenberg a Jürgena Moltmanna. Ačkoli je 20. století pryč, poslední ze jmenovaných koryfeů Jürgen Moltmann stále žije, letos v dubnu oslavil úctyhodných 95 let. A i když jeho nejvlivnější práce *Teologie naděje* (1964) a *Ukřižovaný Bůh* (1972) byly napsány již před půlstoletím, jeho teologickým reflexím je věnována stále značná pozornost. U příležitosti jeho životního jubilea bych rád uvedl alespoň několik slov o jeho teologii, pro kterou se vžil název jeho knihy z roku 1964.

Moltmannova teologie naděje bere jako mnohé jiné poválečné teologie vážně realitu lidského hříchu. Moltmann byl v tomto ohledu hodně ovlivněn Karlem Barthem a své

úvahy považuje za rozvíjení Barthových důrazů na naprostou lidskou porušenost. V Moltmannově pohledu na vážnost lidského hříchu sehrála svou roli ovšem i jeho osob-

ní zkušenost. Moltmann byl po dosažení plnoletosti (1944) povolán na západní frontu, kde padl do britského zajetí, z kterého byl propuštěn až v roce 1948. Stejně jako

mnoho dalších německých vojáků se těžce vyrovnával s vinou svého národa. Moltmann se ale v zajateckých táborech setkal také s křesťanstvím, které věří v možnost odpuštění a zahlázení hříchů. Jak ale dosáhnout odpuštění již nyní v současném světě, jak předejít tomu, aby se hrůzy světových válek již neopakovaly a jak k tomu může přispět křesťanství?

Odpovědět na tyto otázky, které jsou skryty ve fundamentech teologie naděje, Moltmannovi pomohlo několik na první pohled nesourodných skutečností. Nejprve to byl

obnovený zájem o eschatologii (nauku o posledních věcech světa i člověka), který se začal projevovat již na začátku 20. století. Zatímco osvícenská teologie 18. století a romantická a liberální teologie 19. století považovaly eschatologii spíše za primitivní mytologii a ve výkladech křesťanského myšlení ji buď kritizovaly, nebo i zcela eliminovaly jako bezvýznamnou součást evangelijní zvěsti, teologie 20. století díky důsledné biblické analýze (J. Weiss, A. Schweitzer) přitakala myšlence, že křesťanství svým způsobem

Dokončení na str. 2

Jürgen Moltmann...

Dokončení ze str. 1

vzniklo jako eschatologické hnutí žijící v očekávání druhého příchodu Ježíše Krista a nového věku vzkříšení. Díky R. Bultmannovi a jeho heideggerovské recepci existenciální filozofie si teologie 20. století uvědomila, že nekonečnost budoucnosti je jedním ze základních existenciálních (strukturálních prvků lidského bytí), který radikálně formuje naši přítomnost. A díky K. Barthovi dospěla k přesvědčení, že napětí mezi přítomností a budoucností (Boží království je mezi námi a Boží království přijde) utváří dynamiku křesťanské víry.

Nebyly to ovšem jen teologické vlivy. Významným se pro Moltmanna stal i jeho zájem o relativistickou fyziku (původně se chtěl věnovat fyzice, nikoli teologii), která zpochybnila pojetí Newtonova absolutního lineárního času jako základní astrofyzikální konstanty. To bylo samozřejmě významné i pro teologii, která vždy počítala s různými variantami času (chronos – čas jako období; kairos – významný čas, událost, Boží čas;

aion – dlouhý čas, věčnost, věk), a hlavně nedokázala moc dobře pracovat s moderní matematizací času.

Osvícenské pojetí kosmu jako hodinového stroje se začalo rozkládat a prolínání dimenzí a časových horizontů se opět dostalo ke slovu. O významu nového mnohdimenzionálního modelu skutečnosti přesvědčil řadu teologů K. Heim, Moltmannův předchůdce na tübingské teologické fakultě.

A nakonec to byl i marxismus a levicově orientovaná osvobozenecská hnutí (hnutí proti rasismu, proti kolonialismu, proti segregaci, za práva žen, proti válce ve Vietnamu apod.), které v 60. letech zasáhly zejména Severní Ameriku a Evropu. Jednou z hlavních výtek marxismu a osvobozenecských hnutí vůči křesťanství byla právě eschatologie. Podle levicových kritiků důraz na posmrtnou odplatu a odměnu pacifikuje revoluční potenciál člověka. Věřící prý očekávají naplnění spravedlnosti po smrti, místo aby o ni usilovali během svého života. V 60. letech se ale objevil i nový proud

marxismu, který začal oceňovat rozměr naděje na utváření kvality lidského života, a tak přehodnotil svůj přístup ke křesťanství. V letech 1954-1959 vydal marxistický filozof Ernst Bloch tři svazky své stěžejní práce *Princip naděje*. Bloch v ní dospívá k přesvědčení, že naše přítomnost je určována tím, co ještě nenastalo, tj. nadějí. Pokřivená společnost může být napravena utopickou budoucností vzpírající se běžné všednodenní zkušenosti. Ovšem nikoli pouhým očekáváním této budoucnosti, nýbrž pokusem o její realizaci.

Právě zde Moltmann navázal na Blochovy myšlenky. Teologie naděje si je vědoma, že společnost je porušená a člověk neustále propadá hříchu. Ze snů o mravním pokroku a lepším, v jádru dobrém člověku teologů 19. století se po dvou světových válkách a koncentračních táborech stala noční můra. Ať už si člověk namlouvá cokoli, skutečnost, že je hříšníkem žijícím v pokřivené společnosti, vždy nakonec vyjde najevo. Důvěra ve vlastní spravedlnost se ukazuje jako pýcha. Neschopnost dosáhnout lepšího světa vlastními silami končí v beznadějí. Moltmann správně rozpo-

znává, že křesťanská víra se s touto situací vyrovnává s odkazem k eschatologické naději. Skutečně křesťanství ovšem podle Moltmanna nežije pouze v nadějném očekávání budoucího dne spravedlnosti, ale má se snažit dosahovat budoucí spravedlnosti již nyní v přítomnosti. Platí obojí: Boží království přijde, ale také už je mezi námi.

Naděje na budoucí spravedlnost se mění v naději na současnou spravedlnost. Proto se křesťanství dostávalo do konfliktu s mocí státu. Nelze na oko přinášet oběti modlám, a přitom si zachovat víru a naději na lepší spravedlnost v srdci. Naděje je rubem víry, která není nikdy bez aktivity. Nejen víra, ale i naděje proměňuje slova v činy, ujednocuje myšlení a jednání.

Moltmannova teologie naděje inspirovala v 60. letech stále živou dialektickou teologii a dodnes je inspirací pro různé variace teologií osvobození (latinsko-americká, černá, feministická, queer).

Moltmannova teologie naděje měla vliv i na české prostředí. Jednak našla společnou řeč s českým marxismem 60. let. Když vyšla kniha českého marxisty Vítězslava Gardavského *Bůh ještě není zcela mr-*

tev v němčině, byla v ní obsažena i rozsáhlá předmluva od Jürgen Moltmanna.

A teologie naděje měla vliv i na české teology. Z teologů ČCŠH zmíním alespoň Zdeňka Trtíka a Zdeňka Kučeru. Oba dva se k Moltmannově teologii stavěli shodně: na jedné straně ocenili její analýzu reálné situace člověka v hříchu, budoucí nadějí, která se stává nadějí na přítomnou spravedlnost a z toho vyplývající společenský aktivismus, na druhé straně byli ale i kritičtí k příliš futurálnímu pojetí Boha, a tím i k určité míře jeho odosobnění a k redukci spirituality.

Když jsem si pro letní semestr připravoval přednášky k současným proudům světové teologie, velmi mi pomohla kniha Davida L. Smithe *Teologie 21. století*. Zmiňuje ji hlavně proto, že se v ní hned několikrát hovoří o teologii Jürgen Moltmanna.

To mě vede k závěru, že teologie naděje ještě neřekla své poslední slovo, navzdory tomu, že se opírá o dobové souvislosti, pro které byl příznačný dialog křesťanství s marxismem a revoluční duch 60. let.

Jiří Vogel,

Husitská teologická fakulta UK

Vzpomínka

Dotýkat se potají Tvých myšlenek
a nevědět kdo jsi.
Bože, stojíš při nás
a my dýcháme s Tebou.
Létáme jako ptáci
kolik zbývá času
v meziprostoru promítání
v jiném úhlu
vosím úlu.
Tolik dobroty se skrývá za Tvým pláštěm.
Rozsvícená čajová svíce.

Martina Koubová, Blahoslav 2021

Nad Písmem

Z milosti stojím před tvou tváří, Pane 2 K 4,13-5,1

Martin Buber v úvodu své proslulé úvahy „Cesta člověka podle chasidského učení“ líčí událost ze života rabi Šneura Zalmana z Reussenu. Během jeho věznění v Petrohradu (z politických důvodů) jej v cele navštívil velitel četnictva, jinak čtenář Pisma svatého, a položil mu otázku: „Jak se má rozumět tomu, že Bůh vševědoucí říká Adamovi: Kde jsi?“ Rav se jej na to zeptal: „Věříte, že Písmo je věčné a každá doba, každé pokolení a každý člověk jsou v něm obsaženy?“ „Věřím,“ odpověděl velitel. „Dobře,“ pravil rabi, „tedy každého člověka v jakékoli době Bůh volá: Kde jsi ty ve svém světě? Již tak mnoho uplynulo z těch let a dnů, jež ti byly vyměřeny, kam až jsi došel ve svém světě? Asi tak to říká Bůh: čtyřicet šest roků jsi prožil, kde dlíš?“

Ne, nepřipomínáme v úvodu našeho dnešního zamyšlení nad Písmem tento známý úryvek proto, abychom líčili údiv, s jakým obdivoval tazatel správný odhad svého věku z úst učence. Ani proto, abychom se pozastavovali nad obratností, s jakou rabi překonal snahu najít rozpor v biblickém svědectví (možná původní záměr tazatele). Povšimněme si jiné roviny příběhu: Adam, to znamená člověk, lidstvo. Tedy vskutku: otázka „Kde jsi?“ v kontextu, na který rabi upozornil, platí opravdu každému z nás.

A zní nám zcela aktuálně jako podnět k zamyšlení nad naším dosavadním životem, naší častou lehkostkostí, bezmyšlenkovitostí či nedostatkem citu pro odpovědnost (máme-li se vrátit k citaci samotného Bubera).

Objevila se nám tedy první důležitá rovina dnešních slov Pisma: Boží slovo vždy hovoří ke každému z nás osobně a konkrétně. Každý jsme v Písmu obsažen a cílem každé biblické výpovědi, byť často zaznívá mezi řádky ze spleti otázek, dějových příběhů, kultických ustanovení, historických příběhů či osobních svědectví dávných generací, je vždy odpověď osobní. Osobně adresovaná každému z nás v našem životě a naší situaci. Odpověď, která je vždy domluvou, poučením, varováním, ale i povzbuzením. Příběh o Adamově hříchu je toho tím nejkrásnějším příkladem.

Toto prastaré vyprávění neznamená vlastně nic jiného, než: Ty sám jsi Adam. K tobě praví Bůh „Kde jsi?“ A tak se i nám osvětluje naše životní situace. Bůh se nás neptá proto, že by o nás něco nevěděl, ale proto, že nás chce zasáhnout do srdce. A zasahuje. Vždyť každý jsme v Adamově situaci v nutkání uniknout odpovědnosti za své hříchy, ba za celý svůj život. Vyvléknout se ze skládání účtů ze svých činů, zmizet v labyrintu svého bytí v domnění, že se před Stvořitelem schováme. Avšak, neschováme se. Ve skutečnosti totiž neunikáme Božímu oku, ale sami sobě.

Náš příběh však v sobě nese ještě

další výpověď. Lépe řečeno odpověď. Adam přece Hospodinu odpovídá: „Skryl jsem se.“ Ta slova jsou příznáním! Ano, Adam tváří v tvář Božímu slovu poznává svoji situaci jako situaci hříšníka, který před sebou i svou odpovědností prchá. A tato chvíle je mu ve skutečnosti bodem zlomu. Chvilí, kdy Adamova cesta přestává být útekem, ale stává se doopravdy cestou. Cestou života pod Božím slovem, ale i s odpovědností a důsledky. Tato cesta začíná sebeuvědoměním si své situace před Bohem. Apoštol Pavel v dnešní epistoletě cílí svá slova do korintské obce a k nám všem stejným směrem. Uvědomme si svoji situaci před Bohem. Ale uvědomme si ji ve světle velikonoční události. Naše situace je situace Adamova, ale Kristus nám dal nový život a novou spravedlnost: „Vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi.“

Ano, postaví před svou tvář, to je slovo patřící spravedlivým. Kristus nám totiž dal před Boží tvář novou spravedlnost, úděl Adamův je změněn a na otázku „Kde jsi?“ smíme nyní odpovědět: „Z milosti stojím před tvou tváří, Pane.“ Amen.

Vladimír Hřaba

Dej, Pane,
abychom měli k tvému svatému jménu
úctu a zároveň lásku,
nebot' nikdy nezbavuješ svého vedení těch,
které upevňuješ ve své lásce.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.
(ze starých liturgických pramenů k dnešnímu dni)

Z kazatelského plánu

2. neděle po svatém Duchu

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? Protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli. (Žalm 27,1.2b)

První čtení: Genesis 3,8-15

Tužby pro dobu po Duchu svatém (I):

2. Abychom růstu Božího slova nebránili a vládě Kristově se poddávali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom všechno, co je nám duchovně prospěšné, navzájem s bratrskou láskou sdíleli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, od tebe pochází veškeré dobro. Dej, abychom z tvého vnknutí mysleli na to, co je správné, a pod tvým milostivým vedením to také konali! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 4,13-5,1

Evangelium: Marek 3,20-35

Verše k obětování: Žalm 13,4-5a

Verš k požehnání: Žalm 18,3

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nám dal podíl na tajemství těla a krve svého Syna. Dej, ať v síle tohoto duchovního pokrmu a nápoje žijeme novým životem! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 10, 21, 27, 75, 186, 187, 289, 294

Z ekumeny

Ekumenická spolupráce při česko-německé online bohoslužbě

Ani pandemická situace neodradila německé pořadatele třetího ekumenického Kirchentagu od uspořádání pestřého programu pro své účastníky, tentokrát v online prostoru s biblickým tématem z Markova evangelia „Jděte se podívat.“

Česká ekumena se do programu zapojila spoluprací Ekumenické rady církví (ERC) a České biskupské konference (ČBK) při projektu česko-německé bohoslužby online. Tato bohoslužba byla sloužena a přenášena v sobotu 15. května 2021 ze dvou míst – z římskokatolického kostela sv. Jiljí v Nymburce a z evangelického kostela v Kelsterbachu u Frankfurtu nad Mohanem. Vysluhovali ji zástupci Českobratrské církve evangelické, Římskokatolické, Církve československé husitské, Evangelické církve augsburského vyznání, Církve bratrské, evangelické Friedensgemeinde a Křesťanského společenství v Nymburce. Po bohoslužbě mohli účastníci přejít do virtuální kavárny (prostřednictvím aplikace wonder.me) a zapojit se do již zcela neformální konverzace s dalšími věřícími.

Děkujeme všem, kteří se na uskutečnění tohoto projektu podíleli, za osobní nasazení každého jednoho člověka, za společné modlitby i za finanční podporu Česko-německého fondu budoucnosti. Přímý přenos česko-německé bohoslužby (www.ekumenickarada.cz/kirchentag) či další programy 3. ekumenického Kirchentagu (www.oekt.de) jsou na webu k přehrání ze záznamu.

Veronika Matějková
vedoucí českého přípravného týmu pro 3. ekumenický Kirchentag

Zprávy

Oznámení vinohradské náboženské obce

NO Praha-Vinohrady dává na vědomí církvi a přátelům, že dne 10. 6. 2021 v 18 hodin v Husově sboru na Vinohradech poděkujeme za život bratra faráře Zdeňka Svobody a v rámci posledního rozloučení uložíme jeho urnu v našem kolumbáriu.

Daniel Majer, farář

Prohlášení předsedů COMECE a CEC při zahájení Konference o budoucnosti Evropy

Zahájení Konference o budoucnosti Evropy letos připadlo na 9. květen – Den Evropy. Konání konference je dobrou zprávou. Komise biskupských konferencí Evropské unie (COMECE) a Konference evropských církví (CEC) konferenci oceňují a přejí jí úspěch.

Vítáme konferenci jako iniciativu, která zapojuje všechny evropské občany, občanskou společnost, ale i církve a náboženské komunity do diskuse o tom, jakou Evropskou unii si přejeme. Široká, otevřená a vše zahrnující diskuse o budoucnosti Evropy je tolik potřebný první krok k obnově důvěry a znovu posílení závazku vůči Evropské unii jako skutečnému společenství hodnot.

COMECE a CEC reprezentují, prostřednictvím svých členů, miliony evropských občanů ve všech členských státech EU – jsou pevně odhodláni a těší se, že aktivně přispějí do konference na evropské úrovni. Pokusíme se také nadchnout, inspirovat a podpořit zapojení našich členů na lokální, regionální a národní úrovni. K účasti na diskusích o budoucnosti Evropy budeme zvláště povzbuzovat mladé lidi. Samozřejmě, zapojení mladých lidí do konference bude hlavní prioritou: Jak mohou mladí Evropané – „budoucnost Evropy“ – znovu získat vysoká očekávání, důvěru a sebejistotu v evropském projektu?

Jako církve, zakořeněné na všech úrovních evropských společností a přítomné ve všech členských státech EU a mimo ně, skutečně můžeme přidat na hodnotě a konstruktivním způsobem konferenci přispět. Považujeme za důležité nějakým způsobem zahrnout do diskusí o budoucnosti Evropy potenciální členské státy.

COMECE a CEC se budou jako důvěryhodní partneři v dialogu s institucemi EU zaměřovat na posílení našich společných evropských hodnot, boj s klimatickou změnou a za zachování stvoření, a rozvíjet migrační politiky založené na respektu k lidským právům a lidské důstojnosti každého jednotlivce. Potřebujeme také přehodnotit a rozvíjet společný trh – který leží v centru pozornosti, ale není podstatou evropského projektu – v souladu s hodnotami solidarity, sociální spravedlnosti, mezigenerační spolupráce, rovnosti a spravedlivého zeleného a digitálního přechodu. A jestliže uznáváme EU jako globálního nositele duchovních hodnot, musíme se ptát, jak mohou být prosazovány ekonomické zájmy bez kompromisů vzhledem k těmto hodnotám.

COMECE a CEC se těší na účast v otevřené, konstruktivní a inkluzivní podobě po celou dobu konference, a mají také velká očekávání od vícejazyčné digitální platformy. Obavy, názory a vize evropských občanů, občanské společnosti a církví by měly být vyslyšeny a závěry konference přetvářeny do konkrétních doporučení pro politiky EU.

Zveme všechny Evropany, aby se účastnili konference, a doufáme, že dodáme nové impulsy evropským projektům a čerstvé, inovativní vize pro udržitelnější, spravedlivější, inkluzivní a prosperující Evropskou unii v následujících letech.

Upřímně Konferenci o budoucnosti Evropy přejeme úspěch a to, aby se Evropská unie v následujících letech znovu potvrdila jako silný nositel naděje, míru a spravedlnosti, zvláště pro naše nové generace.

kard. Jean-Claude Hollerich SJ,
arcibiskup lucemburský, prezident COMECE
Rev. Christian Krieger
prezident CEC

Přeložila Kateřina Vítková, Zdroj: www.oikoumene.org,

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví.
Žalm 33,12

SBOROVÝ DEN

13. června 2021, evangelický kostel ve Zlíně

14 hodin

Slavnostní bohoslužba
s účastí olomouckého biskupa
Tomáše Chytila

16 hodin

Slovo k výročí
historik Marcel Sladkowski
Varhanní koncert
Jaroslav Nepilý s hosty

Srdečně zve Náboženská obec Církve československé husitské ve Zlíně

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Povolání celníka

Alfeův
celník
dům
farizej
hříšník
Ježíš
jíst

lékař
Levi
nemocní
Pán
pojď
povolat
stolovat

syn
učedník
učit
zákon
zdraví
zve

Slavnostní bohoslužba ve Škodějově

Zveme vás na slavnostní bohoslužbu u Lesní kaple Dr. Karla Farského ve Škodějově. V sobotu 12. června od 16 hodin. Bohoslužbu se vzpomínkou na prvního patriarchu bude sloužit královéhradecký biskup bratr Pavel Pechanec, bratr patriarcha-správce církve Tomáš Butta a sbor duchovních libereckého vikariátu. Při setkání bude rovněž vzpomenu z zesnulá sestra farářka Lada Kocourková, spjatá s tímto místem. **red**

Čtyřsté výročí popravy 27 českých pánů

Zveme vás v neděli 20. 6. do pražského kostela Jana Křtitele na Prádle na vzpomínkovou akci při příležitosti výročí 400 let od popravy 27 českých pánů. Na programu je od 10 h bohoslužba, kterou slouží místní bratr farář Jan Židlický a od 11.15 h následuje přednáška Miroslava Houšky „Poprava 27 vůdců českého stavovského povstání – ukázka síly a krutosti“. Účastníci jsou povinni dodržovat protiepidemická opatření platná v den konání akce. **Miroslav Houška**

N	Á	K	Í	N	D	E	Č	U	S
U	S	J	P	O	V	O	L	A	T
N	Č	C	E	L	N	Í	K	L	O
Á	H	I	T	Z	Z	V	E	E	L
P	Ř	S	T	Á	I	A	V	V	O
O	Í	D	K	J	V	R	Z	Ů	V
J	Š	O	E	S	E	D	A	E	A
Ď	N	Ž	Y	U	L	Z	J	F	T
M	Í	N	C	O	M	E	N	L	E
Š	K	M	Ů	D	L	É	K	A	Ř

(Řešení z minulého čísla: Znoovu se narodit.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervin Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamacce: tel. 220 398 117

